

Képzlet és valóság - székelyföldi legendák nyomában

Kirándulás Erdélybe a „Határtalanul” pályázat keretében

Nagyon örültünk, hogy megnyertük a „Határtalanul” pályázatot. A felsőbb évfolyam beszámolója után vártuk, hogy mi is láthassuk Erdélyt és Székelyföldet.

A kirándulást felkészülés előzte meg. A foglalkozásokon megismerkedtünk Erdély történelmével, földrajzával és az erdélyi emberek kultúrájával, szokásaival. Átvettük az 5 napos tanulmányi kirándulás útitervét. Mindenki választott témát, amiből felkészült, mert az utazás során mi voltunk az idegenvezetők.

Az indulás napjára már mindenki nagyon izgatott volt. Hajnalban indultunk, hogy minél több idő jusson a programokra.

Az első megálló Déva vára volt. Nagyon izgalmas volt a feljutás a várba, mert egy hatalmas, üvegfalú felvonó vitt fel minket. Szép, napos idő volt, így messzire láthattunk. Fentről nem csak a várost, hanem az egész környéket látni lehetett

A tájékoztatás a vár történetéről nagyon érdekes volt. Az ismertető után közösen szavaltunk a Kőműves Kelemen tanult részeiből, majd körbejártuk az egész várat.

Ezután Gyulafehérvár következett. Az itteni vár nagyon nagy volt (kisebbre számított mindenki). A Szent Mihály székesegyházban több osztálytársunk mesélt sok tudni valót a várról és a Hunyadi-családról. Itt megkoszorúztuk Hunyadi János síremlékét. Megnéztük még a székesegyház mellett az ortodox templomot is. Ez azért volt érdekes, mert sokan nem láttak még közülünk eddig csak katolikus templomot.

Már délután volt, tovább kellett indulni Segesvárra. Itt hosszú séta után jutottunk fel az óvárosba. Nagyon szép volt minden, a régi épületek és kövezett utcák olyanok voltak, mintha időutazáson lennénk. Sok fényképet csináltunk az óratoronynál és a Diákok lépcsőjénél, amik Segesvár nevezetességei. A Petőfi-szobornál megemlékeztünk az 1848/49-es szabadságharc egyik utolsó csatájáról, verset szavalt az egyik osztálytársunk, végül koszorút helyeztünk el a költő tiszteletére.

Ezek után utaztunk tovább a szállásunkra Zeteváraljára. A Zetavár panzióba este 7 óra körül érkeztünk meg. Fűtött faházakkal és finom vacsorával vártak bennünket. A szállásadónk nagyon kedvesen fogadott minket. A szállásunk nagyon igényes volt, a négyágyas házikókban szép fabútorok és egy kis fürdőszoba fogadott bennünket és jó meleg volt.

A második napon egy kiadós svédasztalos reggeli után utunk kezdetét vette. Az első megálló Csíksomlyó volt. Először a Szűz Mária kegytemplomot tekintettük meg és meghallgattuk Csíksomlyó legendáját és a kegyhelyről szóló beszámolót. Ezután felgyalogoltunk a Hármashalom-oltárig, amit már a sokan láttunk a búcsú idején közvetített televízióadásokban. Akkor mindig rengeteg ember van itt. Most csak a mi csoportunk volt itt, így Elmer atya tartott egy szentmisét. Hálát adtunk, amiért itt lehettünk. Szép volt az erdő, a táj és nagyon tiszta volt a levegő, nem szívesen indultunk tovább.

Visszafelé a Mária-forrásnál megpihentünk és megkóstoltuk a híres borvizet - ami nem mindenkinek ízlett. Lehet, csak azért mert az itteni vízhez képest túl tiszta volt.

De ideje volt tovább indultunk Gyimesbükkre. Itt már várt minket a helyi plébánia káplánja, ő volt az idegenvezetőnk. Ő mutatta meg nekünk a kontumáci kápolnát, mesélt a történetéről. Nagyon jó volt hallgatni az ízes, székely tájszólást, ez tette még érdekesebbé és izgalmassá az egészet.

Majd következett az ezer éves határ, ahol koszorút helyeztünk el kopjafáknál. Innen már láttuk a szemközti hegyen a Rákóczi várat, ami a

következő nevezetesség volt. Bár már a buszon hallottunk az osztálytársainktól ismertetőt a várról és az alatta álló vasúti őrházról, a vezetőnk még sok érdekességet mesélt róluk. A váromhoz egy nagyon meredek lépcső vezetett, de érdemes volt felkapaszkodni. A tiszta időben gyönyörű volt a kilátás. A székely és magyar himnusz eléneklése után búcsúztunk a helytől.

Gyimesben még egy csángó tájházat néztünk meg. A kiállításon régi dísz tárgyak, használati tárgyak, bútorok és a helyi népviselet volt látható.

A tárlatvezető mesélt a helyi szokásokról. Nagyon érdekes volt az egész ház.

A mozgalmas nap után éhesen és fáradtan tértünk vissza a szállásunkra, ahol ismét egy fantasztikus vacsora fogadott minket.

A harmadik napon nem utaztunk nagyon távolra, de ezen az útvonalon nagyon sok látnivalót kerestünk fel.

A szokásos reggeli és az úti csomagunk összeállítása után az első úti cél a parajdi sóbánya volt. Itt kb 2 órát töltöttünk el, és tanulói idegenvezetés keretén belül megismerkedtünk a parajdi sóbányával, a sóbányászat történetével. Nehéz volt elképzelni, hogy minden oldalról só van körülöttünk, ezért néhányan meg is „kóstolták” a falat. A bánya óriási volt és rengeteg ember tartózkodott lent. Sokan a sós levegő gyógyító hatása miatt voltak ott, például kicsi gyerekek is a szüleikkel. Mások inkább nézelődni jöttek, de rengeteg mindent lehetett itt csinálni: tollasozni, labdázni, de volt játszótér és kalandpark is. A kis üzletekben sótermékeket is vásárolhatott, aki akart és büfé is volt. A bánya távolabbi, csendes részében még egy szép kis kápolnát is felkerestünk. Szívesen maradtunk volna még tovább, de várt bennünket még sok program. Sietve kapaszkodtunk föl a hosszú lépcsősoron, hogy elérjük a buszt, ami kivisz bennünket a felszínre.

Aznapra tervezték a tanáraink a Medve-tó körüli sétát Szovátán. Kíváncsiak voltunk a különleges, meleg vizű sós tóra és a sóhegyre, de mire odaértünk, elkezdett zuhogni az eső és a séta elmaradt. Reménykedtünk, hogy mire a híres fazekasfaluba, Korondra érünk, eláll az eső. Szerencsénk volt, és a szabadprogramot nézelődéssel, vásárlással tölthettük. Aki a közeli utcákba is besétált, az szébbnél szébb kidolgozású festett székykapukat is látott.

Farkaslakán álltunk meg a szabadprogram után. Itt Tamási Áron síremlékénél felidézttük az élettörténetét. A sírnál és a pár lépésre lévő Trianoni-emlékműnél koszorút helyeztünk el. Itt egyik társunk Wass Albert egyik művéből olvasott fel részletet.

A nap utolsó helyszíne Szejkefürdő volt. Orbán Balázs néprajzgyűjtő sírjához székykapuk sokasága alatt mentünk fel.

Tanulói kiselőadás hangzott el az életrajzából és egy részlet „A székyek eredete” című munkájából. A mai nap ez volt az utolsó helyszín, indultunk vissza a szállásra. Vacsoráztunk és jött a szokásos naplóírás és pihenés.

A szállásra vezető úton a zetelaki víztározó mellett haladva meghallgattunk egy beszámolót a tározó szerepéről és az építéséről.

A következő napon is sok szép helyet nézhettünk meg. Az időjárás is kedvező volt. A reggelink után egyből mentünk az első megállónkhoz, ami Sűgő-barlang volt egy Tekerőpatak nevű falu mellett. Megérkezve kétoldalt magas hegyeket, fenyőerdőt, patakot láthattunk. A Sűgő-barlanghoz hosszú

gyalogtúrát kellett tenni, egy meredek ösvényén másztunk fel először a menedékházhoz, aztán kis pihenő után a barlangász vezetőnkkel együtt a barlanghoz. Legtöbben most voltunk először barlangban. Nagyon kellett figyelni, mert csúszós volt és sokszor szinte guggolva kellett menni. Néhol a denevérek meg a sötétség miatt ijesztő is volt ez a túra. De a cseppkövek, amiket láttunk, gyönyörűek voltak. A barlang mellett és az ahhoz vezető úton is láthattuk több forrást. Hangulatos volt a patak csörgedezését és a madarakat hallgatni.

Ezután mentünk a Békás-szoroshoz, út közben a magaslati viszonyok miatt bedugult mindenkinek a füle. Nagyon tiszta levegő fogadott minket. A hatalmas sziklafalak hihetetlenül magasak voltak és ijesztő volt még látni is, hogy éppen sziklamászók kapaszkodtak az egyik csúcs felé.

A következő állomás a Gyilkostó volt. Útközben meghallgattuk a keletkezése legendáját, aztán pedig a tudományos magyarázatot is. A tó és a környék látványa csodálatos volt. Itt kóstoltuk meg a világ egyik legfinomabb kürtős kalácsát. Sajnáljuk, hogy rövid ideig maradhattunk itt is.

Vacsora után tánc házi mulatsággal zártuk a napot. A hangulat olyan jó volt, hogy még azok is táncrea perdültek, akik nem szeretnek táncolni.

Vasárnap, az utolsó nap korán keltünk, mert hosszú utazás várt ránk. Az ebédlőben Elmer atya szentmisét tartott, aztán megreggeliztünk, elkészítettük az úticsomagunkat, összepakoltuk a szobánkat és elindultunk hazafelé.

Egy többórás utazás után értünk Vajdahunyadra. A vár kívülről úgy nézett ki, mint a mesékben. Hosszú sorállás után jutottunk be, így kevesebb időt töltöttünk ott, mint szerettünk volna, de meg érte bemenni. A vár nagyon jó állapotban van és sok a látnivaló: címerek, várkút vagy a királyi hálóterem. Volt, akinek azért tetszett, mert ebben a várban játszódtott a kedvenc filmje.

Innen folytattuk utunkat az utolsó helyszínre, Aradra. Itt a 13 aradi vértanú emlékművénél tartottunk rövid megemlékezést és koszorúval tisztelegünk előttük.

A határon átkelve, Makón egy közös vacsorával zárult a kirándulás. Fáradtan, de élményekben gazdagon érkeztünk haza Mélykútra. Ez az utazás számunkra a legmaradandóbb emlék, amit az osztálytársainkkal együtt éltünk meg.

Köszönet jár a buszvezetőknek a biztonságos és kényelmes utazásért.

A tanárainknak köszönjük a szervezést és mindent, amit azért csináltak, hogy mi jól érezzük magunkat. Hálásak vagyunk Elmer atyának, aki a lelkünket ápolta és nagyokat beszélgetett velünk.

Balogh Réka, Dudás Dorina, Renkus Kamilla, Marosi Roland, Tumbász Marcell és Torma Dávid